

AKO LAPIŤ PAVÚKA
V JEHO VLASTNEJ SIETI?

KEPLER

PAVÚK

IKAR

KEPLER

PAVÚK

Preložila Jana Melichárková

Lars Kepler
SPINDELN

Copyright © Lars Kepler 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © 2023 by Jana Melichárková

Cover design © Hummingbirds The Hybrid Agency

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8893-5

Lars Kepler chce varovať, že niektoré udalosti z knihy *Lazár* a jednotlivé detaily z *Uspávača* budú odhalené v *Pavúkovi*.

Kedysi bol vo Švédsku sériový vrah, ktorý sa volal Jurek Walter. Prekonal všetkých ostatných vrahov v severnej Európe nielen v krutosti, ale aj v počte obetí.

Nakoniec ho zastavil komisár Joon Linna.

Keďže Joon neverí na vrodené ani metafyzické zlo, skôr by povedal, že Jurek rokmi stratil tú časť duše, ktorá človeku dáva schopnosť byť človekom.

No väčšina z hŕstky ľudí, ktorí vedeli o Jurekovej existencii, by povedala, že bez neho je svet lepší.

Jurek Walter je mŕtvy, lenže to, čo zmizne, samozrejme, nezomizne úplne, akoby nikdy nejestvovalo. Veľa vecí v našom svete zmení miesto a to, čo prestane existovať, zanechá po sebe nebezpečnú prázdnotu, ktorá sa takým či onakým spôsobom zaplní.

1

Margot Silvermanová počuje, ako kopytá búšia o piliny, keď kôň beží po osvetlenej stope.

Obloha je čierna, augustový vzduch studený.

Stromy sa mihajú popri nej a chvíľu tmavnú, potom zmiznú, až napokon zachytia prvé svetlo nasledujúceho stĺpa s lampou.

Margot je šéfka policajného Národného operatívneho oddelenia a jazdí vo Värmdö štyrikrát do týždňa, aby si vyvetrala hlavu a znova našla sama seba.

Tep srdca sa rýchlym tempom zvyšuje.

Kôň sa rúti po úzkej trati.

Časti periférie prebleskujú okolo ako pri osvetlení bleskom: korene vyvráteného stromu, hranica nízkeho porastu v lese a mokré tričko so smajlíkom na cestnej závore.

Nakloní sa dopredu a cíti v očiach aj na ústach rýchlosť vetra.

V cvale sa kôň stáva asymetrickým, vnútorná polovica chrbta je vyššia ako vonkajšia.

Každá triola sa končí tým, že pravá predná noha sa odrazí a kontakt so zemou zmizne.

Sekundy, keď letia, spôsobujú, že má šteklivé pocity v podbrušku.

Catullus je švédsky teplokrvný valach s dlhými nohami a so silnou šijou. Margot len potrebuje premiestniť vonkajšiu nohu dozadu a posunúť dopredu bok, aby mu pomohla pustiť sa do cvalu.

Pri každom dopade jej vrkoč narazí na chrbát.

Srnka beží cez čistinu s vlniacou sa papraďou.

Osvetlenie na poslednom úseku je pokazené. Margot už viac nevidí pred sebou zem. Zavrie oči, spolieha sa na Catullovo nočné videnie a necháva sa viesť dokonalým vlnitým pohybom.

Keď otvorí oči, znova vidí medzi stromami svit zo stajne, trochu pribrzdí a prechádza do poklusu.

Po hodinovom tréningu má Margot pot medzi prsami aj na chrbte a kyselinu mliečnu v stehnách a v slabinách.

Prejde pomedzi bránky a zosadne.

Čoskoro bude jedenásť, Margotin striebrosivý citroën je jediné auto stojace na parkovisku.

Tmou vedie Catulla k stajni. Uzda rachotí, kopytá tlmene dopadajú na suchú, pošliapanú trávu.

Z ktoréhosi boxu počuť cez stenu ostrý buchot.

Catullus nečakane zastane, zdvihne hlavu a stiahne sa trochu dozadu.

„Čo je?“ spýta sa Margot a žmúri do tmy smerom k traktor a žihlave.

Kôň sa bojí, vydychuje vzduch cez nozdry. Margot ho hľadá po krku, snaží sa, aby pokračoval k vchodu do stajne, no on nechce.

„Chlapče, čo sa deje?“

Telo sa mu chveje, potom prudko zahne nabok, akoby sa chystal splašiť.

„Ho-ho-ho,“ brzdí ho.

Margot pevne drží uzdu a rozhodne ho vedie do polkruhu, cez vysokú lúčnu trávu von na praskajúce štrkové priestranstvo.

Tri lampy na fasáde spôsobujú, že všetky predmety majú tri ostré tiene.

Catullus funí a skloní hlavu.

Margot hľadá do tmy pri priečelí a trasie sa, hoci nič nevidí.

Až keď vojdú do osvetlenej stajne, zloží si prilbu. Konček nosa má červený, blond vrkoč leží sťažka na prešívanej bunde.

Vnútri cítiť výrazný pach sena a trusu.

Kone stoja ticho vo svojich boxoch.

Vedie Catulla uličkou do umyvárne, zdvihne sedlo a zavesí ho do vyhrievanej sušiarne.

Strmene zarinčia o drevenú stenu.

Margot musí Catulla najprv umyť, potom ho zakryje prikrývkou, v boxe ho nakrmi, dá mu trochu viac soli, zhasne a pôjde domov.

Potľapká sa po vrecku bundy, aby skontrolovala, či nestratila otcovu starú striebornú ploskačku. Je v nej alkohol na ruky. Niežeby to bolo zvlášť praktické, no prináša jej to šťastie a funguje ako opakujúci sa vtip.

Dvere smerujúce na štrkové priestranstvo zavzgzajú.

Margot prepadne nepríjemný pocit. Vráti sa do uličky v stajni a pozrie k dverám.

Catullus prešlapuje v umyvárni. Z hadice pomaly kvapká voda. Tmavý pramienok sa hadí okolo škrabky do odpadu v podlahe.

Niektoré kone vzadu frkajú. Kopytá búchajú o podlahu. Električká skrinka na stene bzučí.

„Haló?“ zavolá Margot.

Zadrží dych. Stojí pokojne, pohľad chvíľu upiera na dvere a na tmu za oknom, potom sa znova otočí ku Catullovi.

Stropná lampa sa odráža v čiernom klenutom konskom oku.

Na okamih zaváha, vytiahne telefón a zavolá domov Johanne. Keď nikto neodpovedá, strach jej zovrie žalúdok. Margot už dva týždne cíti, že ju niekto pozoruje. Dokonca si v duchu kládla otázku, či ju z nejakého dôvodu nesleduje ŠSS alebo tajní. Vôbec nie je paranoidná, no niekoľko anonymných telefonátov a pár zmiznutých náušnic ju donútili premýšľať, či sa o ňu alebo, o Johannu nezaujíma stalker.

Margot sa znova pokúša dovolať, počuje zvonenie, padá ako olovnica do hlbkej vody. Tesne predtým, ako ju to prepojí do odkazovej schránky, linka zapraská.

„Mokrú a nahú,“ ozve sa Johanna.

„Ako je možné, že ti vždy volám, keď sa sprchuješ?“ s úsmevom sa spýta Margot.

„Počkaj, dám to na hlasný odposluch...“

Trochu to zašramoce, potom sa zvuk v miestnosti zmení. Margot stihne pomyslieť na to, že Johanna stojí bez šiat v ich osvetlenej spálni. Z jablkového sadu na ňu vynikajúco vidieť.

„Haló?“

„Utieram sa. Si na ceste domov?“

„Len opláchnem môjho Starčeka.“

„Musíš ísť opatrne.“

Margot počuje, ako sa Johanna počas rozhovoru utiera osuškou.

„Zatiahni závesy a skontroluj, či sú dvere zamknuté.“

„To znie ako z Vreskotu,“ odvetí Johanna. „Zrejme teraz stojíš v záhrade a pozeráš na mňa. Skôr než stihnem zamknúť, budeš dnu.“

„To nie je vtipné.“

„Okej, šéfka.“

„Už viac nechcem byť šéfka, nie som v tom dobrá. Fungovala som ako komisárka, hoci som bola málo sebaistá, no ako šéfka...“

„Prestaň,“ preruší ju Johanna. „Chcela by som ťa za šéfku.“

„O-la-la,“ smeje sa Margot a hneď sa jej zlepší nálada.

Johanna stiahne žalúzie, šnúrka zacinká o radiátor.

„Pusti sirénu a príď domov,“ povie kúsok od svojho telefónu.

„Dievčence sa dali uložiť?“

„Alva premýšľa, či máš radšej svojho koňa, alebo mňa.“

„Och,“ zasmeye sa Margot.

Len čo ukončia hovor, vráti sa Margot ten nepríjemný pocit. Cinkanie o radiátor chvíľu pokračuje, potom stíchne. Muselo to byť odtiaľto, zo stajne, uvedomí si. Tak to zvyčajne znie, keď sa vedrá visiace v chodbe popri sebe hojdajú.

Niektorý z koní si otiera bok a stehno o stenu, až to praská.

Otočí sa k dverám.

Zdá sa, že sa v tieni pri komore na krmivo pokúša skryť vysoký muž.

Pochopí, že to musí byť skriňa so zmetákmi, lopatami a škrabkami na hnoj, hoci to vyzerá tak, že stojí ďalej, ako by mala.

Cez zinkovú strechu rachotí vietor, myká oknami v háčikoch.

Margot prechádza uličkou v stajni. Mreže pred boxami sa jej mihnú v kútiku oka, ťažké konské hlavy sa zablysnú vo svetle stropnej lampy.

Potlačí nutkanie znova zavolať Johanne a požiadať ju, aby skontrolovala, či sú kuchynské dvere zamknuté, pretože deti majú problém ich správne zahasprovať.

Jediné, čo teraz musí urobiť, je postarať sa o Catulla a ísť domov, osprchovať sa, zaliežť do teplej postele a spať.

Svetlo zabliká a zoslabne.

Margot zastane a načúva, díva sa popri umyvárni k šatni.

Všade je ticho, počuť len slabé tikanie.

Akoby sa po podlahe kotúlala guľa z tenkého strieborného drôtu.

Len čo sa Margot obráti, zvuk okamžite stíchne. Nedá sa rozoznať, odkiaľ prichádza.

Rukou sa oprie o predok boxu a znova sa pozrie k dverám.

Tikanie sa rýchlo blíži odzadu.

Catullus znepokojene zdvihne hlavu v tej istej chvíli, ako Margot zacíti tvrdý úder do krížov. Stihne si pomyslieť, že ju kopol kôň, potom padne dopredu.

Bliknutie a svet zmizne.

V hlave jej duní.

Margot leží na bruchu, pery aj čelo si udrela o betónovú podlahu. Chrbát ju páli a zvláštne tlačí.

Vo vzduchu visí horký pach.

Sotva si stihne uvedomiť, že niekto po nej vypálil z pištole, rozozvučí sa jej v ušiach vysoký tón. Kone sú vylakané, všetky sa v boxoch nervózne hýbu, búchajú o steny, prešlapujú dookola a trhane dýchajú.

Margot chápe, že ju postrelili. Silno krváca, srdce jej bije príliš rýchlo.

„Dobry Bože, dobry Bože...“

Pomyslí si, že musí vstať, ísť domov a vysvetliť svojim dcéram, že ich nadovšetko miluje.

Niečie kroky sa blížia po podlahe. Margot sa zrazu bojí, že umrie.

Počuť škripot nasledovaný cinknutím o radiátor.

Margot si necíti spodnú časť tela, no všimne si, že ju niekto vlečie za nohy k dverám.

Bedrová kosť škriabe o podlahu.

Snaží sa pridržať koryta s objemovým krmivom, ale je príliš slabá.

Vedro sa prevráti a trochu sa odkotúľa.

Bunda a tielko sa vytiahnu hore.

Rýchlo dýcha. Chápe, že výstrel vošiel priamo do chrbta. Bolesť naráža znova a znova do trupu.

Je to ako zásek sekerou, ktorý cítiť len v určitom smere.

Margot je vlečená ako zviera na porážku, unášaná prúdom ako čln z kôry, vznášajúca sa ako zepelín nad poľami.

Myšlienky sú čudné.

Vie, že sa nemôže vzdať, že musí ďalej bojovať, je však slabá, už viac neudrží hlavu hore.

Nos, ústa a brada sa odierajú o betón.

Ako poslednú vec pred stratou vedomia si stihne uvedomiť, že na podlahe za sebou zanecháva lesknúcu sa stopu krvi.

2

Lisa stojí chrbtom k oknu, ruku, v ktorej drží zarosený pohár s drinkom, položí na parapet.

Uprostred noci sa nachádza v jednopodlažnej vile v Rimbo spolu s dvoma mužmi.

Jeden má päťdesiat rokov, oblečený je v obleku so svetlomodrou košelou, nakrátko ostrihané vlasy sú na spánkoch sivé a zdá sa, že má stuhnutý krk. Hodí prázdne formičky na ľad do drezu, naleje gin do džbánu a doplní ho tonikom.

Druhý muž má len čosi nad dvadsať, široké plecia a je vysoký. Má vyholenú hlavu, dlane biele ako kosti a fajčí pod kuchynským digestorom.

Lisa niečo povie a chytí sa za ústa, keď sa zasmee.

Starší muž vyjde z kuchyne, po chvíli sa zažne lampa v kúpeľni. Zvonka tušiť cez tenké závesy jeho tieň.

Lisa práve oslávila dvadsaťdeväť rokov, má na sebe plisovanú sukňu a striebrosivú blúzku, ktorá je jej cez prsia priúzka. Tmavé vlasy má vyčesané a lesklé.

Narodila sa s rázštepom podnebia, na hornej pere má bielu jazvu.

Mladší muž vhodí to málo, čo z cigarety zostalo, do plechovky od piva. Podíde k Lise a ukáže jej niečo vo svojom telefóne. S úsmevom pozoruje jej reakciu, niečo tlmene povie a odhrnie jej vlasy z líca.

Pozrie naňho, postaví sa na špičky a pobozká ho na ústa. Muž zväžnie, pozrie do chodby, nakloní sa dopredu a bozk prehľbi.

Saga Bauerová ich pozoruje cez displej kamery. Vidí, ako mlad-

ší muž vklízne rukou pod Lisinu sukňu a hladí ju medzi nohami cez pančušky a nohavičky.

Je noc a malá chatová osada je tichá.

Pred hodinou vzala Saga susedov fúrik, prevrátila ho pri vysokom plote a vyliezla naň.

Odtiaľ sledovala vilu cez veľké okná otočené vzadu do záhrady. Svetlo z kuchyne a obývačky dosahuje pomedzi rovné kmene a šišky borovíc na suchú trávu.

Starší muž sa vráti a zastane vo dverách kuchyne. Ostatní dvaja sa prestanú bozkávať a podídu k nemu.

Saga oprie teleobjektív kamery o horný okraj plotu, aby získala stabilný obraz, ale tí traja sa už presunuli do haly.

Lisin muž chodil na policajnej akadémii do toho istého ročníka ako Saga a dosť skoro skončil v normalmalskej polícii. Podozrieva svoju ženu, že mu je neverná, keď má nočné, no zatiaľ ju ešte nekonfrontoval.

Namiesto toho sa skontaktoval s detektívnou kanceláriou, kde teraz Saga pracuje. Hoci ho na úvodnej schôdzke varovala a vysvetlila mu, že človek nie vždy chce poznať pravdu, najal si ju.

Lisa sa teraz nachádza s oboma mužmi hneď pred tmavou spálňou. Nevidno, čo robia, ich tieň sa pohybuje po lištách a otvorených dverách.

Saga skontroluje filmovú kameru, či ozaj nakrúca.

Displej je čierny, kým jeden z mužov nerozsvieti stojacu lampu pri nočnom stolíku. Tí traja si už stihli zblieť takmer všetky šaty. Lisa stojí chrbtom k oknu, sťahuje si nohavičky, vystúpi z nich a poškrabká sa vpravo na zadku.

Okolo pása má stopy po gume pančušiek a na lýtku modrinu.

Steny sú namalované na medovo. Veľká posteľ má zdobené mosadzné čelo.

Lampa sa zaleskne v pohári pred zavesenou fotografiou boxera Georgea Foremana.

Mladší muž si sadne na okraj postele a svojím telom zacloní takmer všetko svetlo z lampy.

Starší muž si lahne, z hornej zásuvky nočného stolíka vyberie kondóm. Lisa sa priblíži, sadne si obkročmo na jeho predkolenie a čaká, kým bude pripravený.

Niečo povie, on vezme z podlahy žltý ozdobný vankúš a strčí si ho pod zadok.

Lisa vylezie naňho, pobozká ho na hrud' a na ústa. Presne v okamihu, keď do nej vojde, zmizne jej tvár znova v tieni.

Mladší ešte vždy sedí na okraji postele a snaží sa dostatočne stoporiť, aby si nasadil kondóm.

Rýchle údery súložu sa rozšíria aj na stojacu lampu, takže zlaté strapce pod tienidlom sa chvejú.

Saga čaká, kým bude Lisinu tvár znova vidieť.

Pokiaľ nie je zreteľne vidieť jej tvár na videu počas samotnej súložu, môže neveru poprieť. Môže sa kajať, že pobozkala iného muža, a tvrdiť, že z domu odišla súčasne, ako tá druhá žena prišla.

Mechanizmy popieračov pravdy sa vždy rovnajú mechanizmom klamárov.

V dome za Sagou sa zažne lampa.

Lisa sa zastaví, položí ruku na chrbát mladšieho muža a niečo povie. Ten sa načiahne za fľaškou s olejom, ktorá stojí na druhom nočnom stolíku.

Lisa zostáva sedieť obkročmo na bokoch staršieho muža a nakloní sa dopredu, keď si mladší klakne za ňu.

Lisine stehná sa chvejú od bolesti, keď jej vniká do análu. Trojica sa na chvíľu prestane hýbať, potom obaja muži začnú namáhavo prirážať.

Svetlo je stále príliš zlé.

Saga počuje, ako niekto kráča cez trávnik za ňou, rýchlo sa obzrie ponad plece a odhaduje, že ide o suseda, ktorý ju zbadal.

„Toto je súkromný pozemok,“ upozorní ju. „Nemôžete...“

„Policajná záležitosť,“ preruší ho Saga a pozrie naňho. „Držte sa ďalej.“

Muž s bielymi fúzmi a v poľovníckej veste sa približuje s vystrepaným pohľadom.

„Môžem vidieť preukaz?“ spýta sa.

„Hneď,“ odvetí Saga a pozrie znova do kamery.

Svetlo z náprotivnej strany prechádza po trojici v posteli a hádže tieň cez zaprášené okno. Občas vidieť tvár mladšieho muža z profilu, nos a napäté ústa. Mokrú časť tela sa leskne vo svetle, hojdajúci sa zadok, zvrásnený krk a napnuté stehenné svaly.

„Zavolám políciu,“ varuje sused.

Niektorý z tých troch náhodou narazí do nočného stolíka. Stojaca lampa sa prevráti a zostane ležať na kresle.

Zrazu je Lisina tvár plne osvetlená. Ústa má otvorené, líca červené. Niečo povie a zavrie oči. Biele prsia sa chvejú, vlasy sa jej hojdajú pred tvárou.

Saga chvíľu nakrúca, potom nahrávanie zastaví, nasadí uzáver na šošovku a zlezie z fúrika. Sused pred ňou cítne, telefón drží pri uchu. Saga ukáže svoj neplatný služobný preukaz z tajnej polície. Muž sa práve vtedy dovolá na tiesňovú linku.

Saga prejde krížom cez trávnik, prelezie plot a kráča po ceste k mólu na kúpanie. Jej motorka stojí na parkovisku pri smetných nádobách.

Keď zbalí kameru do batoha, zavolá šéfovi s pohľadom upretým na ploché skaly a tmavú vodu.

„Henry Kent,“ ozve sa šéf.

„Prepáčte, že volám tak neskoro,“ ospravedlňuje sa. „No chceli ste, aby som podala hlásenie...“

„Na tom záleží,“ preruší ju.

„Fajn, v každom prípade som tu hotová, všetko mám nakrútené.“

„Dobre.“

Saga má blond vlasy zopnuté do dlhého konského chvosta a napriek tmavým kruhom pod očami a hlbokoj pozdĺžnej vráske na čele je stále výnimočne krásna.

„Napadlo mi... môžem nechať kameru v kancelárii až zajtra? Je veľa hodín.“

„Kameru hneď vráťte,“ odvetí šéf.

„Ja len, že ráno skoro vstávam a...“

„Čo nechápete?“ preruší ju zvýšeným hlasom.

„Nič, ja len...“

Stíchne, keď pochopí, že ukončil hovor. Vzdychnie, telefón zastrčí do vnútorného vrečka bundy, zatiahne zips, nasadí si prilbu a sadne na motorku. Vypáli z parkoviska a ide po ceste medzi chatami.

Po dlhej práceneschopnosti sa Saga nechcela vrátiť k svojej práci v tajnej polícii. Poslala si žiadosť do Národného operatívneho oddelenia. Manažér ľudských zdrojov odpovedal, že nemajú voľné miesta, no, samozrejme, majú záujem o človeka s jej kvalifikáciou a sľúbil, že záležitosť preberie s vedením.

Ukázalo sa, že hoci sa Saga cíti úplne pripravená začať opäť pracovať na polícii, potrebuje získať súhlas od úradného psychológa z Krízového a traumatologického centra. Až potom sa to stane relevantným.

Pri čakaní na súhlas pokračuje Saga v práci pre Kentovu detektívnu kanceláriu, a. s., rieši prípady nevery a preveruje pozadie. Popri detektívnej práci trávi takmer všetok svoj voľný čas ako podporná osoba pre dve deti s Downovým syndrómom.

Saga žije sama, má však sexuálny vzťah s anestéziológom, ktorý pred tromi rokmi uspal jej nevlastnú sestru v Karolinskej nemocnici v Huddinge.

Je pol štvrtej ráno, keď zastane pred detektívnou kanceláriou na ulici Norra Stationsgatan, vytuká kód pri vchode, odvezie sa výťahom na druhé poschodie, odomkne a vypne alarm.

Rutinne skontroluje poštu v plastovom koši pred dverami. Nájde prelepenú kartónovú škatulku so svojím menom. Vezme ju do svojej kóje, položí na písací stôl a sadne si. Potom, ako sa prihlási do počítača, vytiahne z kamery pamäťovú kartu, zastrčí ju do čítačky kariet, prehrá film a archivuje ho.

Saga je unavená. Pohľad jej zabľúdi cez okno na nočnú premávku v štvrti Norrtull, na cesty, mosty a osvetlené ústia automobilových tunelov.

Keď harddisk počítača začne vŕzgať, preberie sa zo zadumania, vstane, zamkne kameru do trezora a vráti sa do kóje.

S očami páliacimi od nedostatku spánku roztrhá hnedú baliacu pásku, otvorí kartónovú škatulku, drží ju pod lampou, strčí do nej pravú ruku a vytiahne balíček z pokrčenej detskej kresby.

Nad doskou písacieho stola kresbu rozvinie. Ukáže sa kus bielej košielky s čipkami.

Vezme pero a štuchne do tenkej tkaniny okolo sivého predmetu.

Je to cínová figúrka – nie viac ako dva centimetre vysoká.

Svetlo sa odráža od sivého kovu.

Zmení uhol lampy a vidí, že cínová figúrka predstavuje muža s hustou bradou a kabátom s úzkymi plecami.

3

Sklenené črepy na celoplošnom koberci praskajú pod nohami Joonu Linnu, keď pomaly prechádza cez hotelovú izbu.

Muž s vráskavou tvárou visí so zlomenými väzmi na slučke a s vrzgotom sa kolíše v okne.

Košela na hrudi stmavla od krvi z hlbokej rany od šnúry.

Kúsky skla padajú s cengotom na kovovú lištu pod ním.

Jeho posledný šepot sa ozýva v Joonovi.

Slová sa krúčia dookola ako had v jeho tele bez toho, aby sa usadili alebo našli cestu von.

Joona vie, že visiaci muž je mŕtvy, krčný stavec je odtrhnutý, no aj tak mu musí skontrolovať pulz.

Opatrne k nemu načiahne ruku, keď zazvoní telefón.

Joona otvorí oči, vezme telefón z nočného stolíka a tlmeným hlasom sa prihlási, skôr než zazvoní druhýkrát.

„Prepáčte, že volám tak neskoro,“ ozve sa muž.

Joona opustí posteľ, vidí, že Valeria otvorila ospalé oči, potľapká ju po líci a vyjde s telefónom do kuchyne.

„O čo ide?“ spýta sa ticho.

„Volám sa Valid Mohammed, pracujem v Štokholm Syd... ide o to, že tiesňová linka zachytila o pol jednej hovor od Johanny, manželky Margot Silvermanovej... Margot išla o deviatej do Beatelundskej jazdiarne blízko Gustavbergu na ostrove Värmdö a už dávno mala byť doma. Johanna nemohla nechať deti osamote, no znepokojovala sa, či Margot nemala nehodu, tak vedenie centrály poslalo jednotku... a teraz kolegovia, ktorí tam išli, podali hlásenie... Margot nenašli, no zdá sa, že na